

Arrest

nr. 301 651 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GATUNANGE
Marcel Broodthaersplein 8/4
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2024 tot terugnrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. GATUNANGE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker biedt zich op 30 januari 2024 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem komende met een vlucht vanuit Rwanda. Hij was onder meer in het bezit van een Belgisch visum type C, geldig van 21 december 2023 tot 4 april 2023.

Op 30 januari 2024 worden de beslissingen tot terugdrijving en tot intrekking van het visum genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen:

De bestreden beslissing tot terugdrijving is als volgt gemotiveerd:

“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 34 dagen (terugkeerticket dd 13.03.2024) op het Schengen grondgebied. Betrokkene verklaart één week voor zaken in België te willen verblijven en daarna naar Marseille (Frankrijk) te willen gaan om zijn kinderen te bezoeken.

Voor het zakelijk aspect in België verklaart betrokkene dat hij uitgenodigd is door het bedrijf “Seeben SA” en is hij in het bezit van een hotelreservatie voor 1 nacht. Volgens de informatie in het Visanet heeft betrokkene zijn visum bekomen voor zakelijke doeleinden en dit van 18.12.2023 tem 19.12.2023. De Belgische Federale Politie op de luchthaven van Zaventem neemt contact op met het bedrijf en deze hebben schriftelijk verklaard dat betrokkene geen afspraak heeft bij hun. Voor het aspect van familiebezoek in Frankrijk is betrokkene niet in het bezit van een uitnodiging en niet in het bezit van een tanlastenneming en kan geen verdere toelichting geven over zijn verblijf in Frankrijk. Verder is betrokkene niet in het bezit van een vervoersbewijs vanuit België naar Frankrijk en terug. Verder dient er volgend de visumcode (EG-Verordening n° 810/2009) het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.

(...)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 34 dagen (terugkeerticket dd 13.03.2024).

Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 135 euro baar geld. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (95euro/dag/persoon bij verblijf op hotel en ook niet aan de geldende richtbedragen voor Frankrijk (120euro/dag/persoon bij verblijf op hotel of 65 euro/dag/persoon/ bij familie zonder attestatie d'acceuil). Zodoende is dit bedrag onvoldoende.”

De bestreden beslissing tot intrekking van een visum is als volgt gemotiveerd:

“2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 34 dagen (terugkeerticket dd 13.03.2024) op het Schengen grondgebied. Betrokkene verklaart één week voor zaken in België te willen verblijven en daarna naar Marseille (Frankrijk) te willen gaan om zijn kinderen te bezoeken. Voor het zakelijk aspect in België verklaart betrokkene dat hij uitgenodigd is door het bedrijf “Seeben SA” en is hij in het bezit van een hotelreservatie voor 1 nacht. Volgens de informatie in het Visanet heeft betrokkene zijn visum bekomen voor zakelijke doeleinden en dit van 18.12.2023 tem 19.12.2023. De Belgische Federale Politie op de luchthaven van Zaventem neemt contact op met het bedrijf en deze hebben schriftelijk verklaard dat betrokkene geen afspraak heeft bij hun. Voor het aspect van familiebezoek in Frankrijk is betrokkene niet in het bezit van een uitnodiging en niet in het bezit van een tanlastenneming en kan geen verdere toelichting geven over zijn verblijf in Frankrijk. Verder is betrokkene niet in het bezit van een vervoersbewijs vanuit België naar Frankrijk en terug. Verder dient er volgend de visumcode (EG-Verordening n° 810/2009) het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 34 dagen (terugkeerticket dd 13.03.2024). Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 135 euro baar geld. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (95euro/dag/persoon bij verblijf op hotel en ook niet aan de geldende richtbedragen voor Frankrijk

(120euro/dag/persoon bij verblijf op hotel of 65 euro/dag/persoon/ bij familie zonder attestation d'accueil). Zodoende is dit bedrag onvoldoende."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

2.2. Uit de duiding van het voorwerp van het beroep in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vraagt van twee beslissingen, enerzijds de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 30 januari 2024 en anderzijds de beslissing tot intrekking van een visum van dezelfde datum.

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing."

Paragraaf 4 van dezelfde bepaling luidt:

"§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"- annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingencontentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10) De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”.

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld. Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten. Specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, bepaalt artikel 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel bevat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terugnrijving, die er de rechtsgrond van vormt. De tweede bestreden beslissing is een accessorium van de eerste bestreden beslissing, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terugnrijving wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben. De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot terugnrijving kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de tweede bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert in een middel de schending van het hoorrecht en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de visumcode, de Schengengrenscodes, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Het middel telt maar liefst 136 alinea's. Ter terechtzitting gaat de advocaat van verzoeker akkoord met volgende samenvatting: Verzoeker stelt dat hij in bezit moest gesteld worden van een kopij van zijn verhoor en dat hij in kennis moest gesteld worden van het doel van zijn verhoor. Hij meent dat hij onoordeelkundig ondervraagd werd. Hij beweert dat zijn professioneel reisdoel wel is aangetoond en dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.2.2. De terugdrijving steunt op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“Behoudens de in een Internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Volgens de memorie van Toelichting i.v.m. de wet van 15 juli 1996 laat artikel 3 eerste lid 3° toe *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan. Aldus, wanneer er in dit verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te verrechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen.”*

Het feit dat verzoeker in het bezit was van een paspoort, voorzien van een Schengenvisum, stelt hem niet vrij van de voorwaarden voorzien in artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd waarom geoordeeld werd dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Wanneer verzoeker aan de grens wordt gecontroleerd op naleving van de binnenkomstvoorwaarden en in dit verband wordt gehoord, mag hij geacht worden te weten dat dit gehoor kadert binnen een beslissing om hem al dan niet toe te laten het Schengengrondgebied te betreden, met mogelijke impact op het aan hem afgeleverde visum. Bovendien is het zo dat het door verzoeker geschonden geachte beginsel audi et alteram partem niet zover reikt dat hij een afschrift van zijn gehoor dient te krijgen en in de gelegenheid moest worden gesteld om de inhoud ervan na te gaan en desgevallend te betwisten, zoals dat geldt in strafrechtelijke zaken.

Voorts toont verzoeker niet aan dat zijn verklaringen onjuist werden weergegeven door de diensten van de grenscontrole.

Waar verzoeker benadrukt dat hij als directeur van "PRINTEMPS SARL" op zakenreis ging naar het bedrijf SEEBEN in België, dient opgemerkt dat: SEEBEN uitdrukkelijk stelt dat verzoeker niet uitgenodigd is en ook niet ontvangen kan worden door het bedrijf, dat het klopt dat er in het verleden een uitnodiging is geweest, onder meer van 10 oktober 2023 tot 11 oktober 2023 en, nadien, van 18 december 2023 tot 19 december 2023, maar er geen actuele uitnodiging is. Dit blijkt uit de verschillende bijlagen aan het TARAP-rapport van 30 januari 2024 en de e-mails die aanwezig zijn in het dossier. Uit de voorgelegde communicatie blijkt dat SEEBEN geen actueel bedrijfsbezoek met verzoeker ingepland heeft. SEEBEN heeft inderdaad oude uitnodigingen voorgelegd en die uitnodigingen zijn duidelijk gelimiteerd in de tijd. Die uitnodigingen kunnen het actueel reisdoel van verzoeker niet onderbouwen.

Verzoeker toont het professioneel reisdoel in België niet aan. Er dient in dat opzicht te worden opgemerkt dat, aangezien verzoeker beschikt over een Belgisch visum, het hoofdreisdoel van zijn reis zich in België moet situeren (en niet in Frankrijk). De Raad benadrukt dat in het verzoekschrift uitdrukkelijk wordt gesteld dat het hoofdreisdoel van verzoeker een professioneel reisdoel in België betreft, als blijkt uit randnummer 92 van het verzoekschrift.

Aangezien verzoeker het reisdoel in België niet heeft aangetoond, dient te worden vastgesteld dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet correct is toegepast. Dit determinerende motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker tracht het determinerende motief van de bestreden beslissing te ontcrachten door te verwijzen naar een e-mail van 31 januari 2024 waar sprake is van een nieuwe afspraak. De Raad mag geen acht slaan op dit stuk omdat het dateert van na de bestreden beslissing. De overige kritiek van verzoeker is gericht tegen overtollige motieven en kunnen niet leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC